

PRESSITEADE
20. märts 2009

Uue Kunsti Muuseum kutsub kahe noore naiskunstniku näituste avamisele kolmapäeval, 25.märtsil kell 18.00

Oma näitused avavad Berbel Lätt "MIDAGI HEAD" ja Pamela Peepson "INFINITIMACY".

Berbel Lätt "MIDAGI HEAD"

"Positiivne!" on sõna, millega oma näituse kokku võtaksin. Tööd selle näituse jaoks on valminud 3 viimase aasta jooksul. Minu jaoks on igas töös talletatud mingi läbielatud emotsioon: rõõm, kurbus, mure, igatsus, nostalgia. Ja seda olen ma oma parema äranägemise järgi püüdnud ka väljendada. Tegelasujud on loodud humoorikal moel ja usun, et kui teosed vaatajas muud tunnet ei tekita, siis naeratus tuleb ikka näole. Loodan, et saan oma näitusega teha iga vaataja päeva natuke rõõmsamaks. Olen sündinud 1973. aastal. Eneseotsinguid teostades olen kümme aastat elanud erinevates välisriikides. Nüüd elan neljandat aastat taas Eestis. Mulle meeldib maalida ja maalin ainult seda, mis mulle meeldib ja nii nagu mulle meeldib ning reeglina ainult seda, mida tahaksin oma koduseina kaunistamas näha. Kunstiakadeemiasse astudes valisin erialaks graafilise disaini. Mingil hetkel tundus isegi, et olen teinud vea ja oleks siiski pidanud valima midagi hingelähedasemat, kuna igasugune kätega loomine on see, mis enda meelest hästi välja tuleb. Kuid ka graafilise disaini pool on vilja kandma hakanud. Eesti Panga mündikonkurssidel kahel korral esikolmikusse ja erinevatel kujundus- või logokonkurssidel finaali jõudmine on selle tõendiks. Edaspidi soovingi tegeleda nii erialase tegevuse kui maalimisega. Kui seda aega ainult rohkem oleks. Hetkel olen Kunstiakadeemias kolmandal kursusel.

PAMELA PEEPSON "INFINITIMACY"

Ma olen rõõmus oma lühikese, kuid kogemustest pungil elu ning selle asendamatu viisi üle, kuidas nendes maailmades eksisteerida ja luua. Nende maailmade all, pean ma ühelt poolt silmas universaalset kokkupuutepunkti meie kõigi vahel, mida me kutsume reaalsuseks ning teisest küljest seda ühte, minu kujutluste viljana sündinud universumit, minu enda tõelisust, kus, mulle meeldib vähemalt nii mõelda, võib ka siiski kedagi kohata peale enda. Ma ei oskaks vahetada väikest krõbedat sügislehekestki millegi muu vastu sellel endalaotud sillal, mis ühendab minu minevikku olemasoleva hetkega ning seetõttu mõtlen ma siira alandlikkusega kõikidele nendele avananud võimalustele, mis on andnud mulle näha-käia, tunda-kogeda, luua ja olla loodud, samal ajal saladusi ning õpetusi läbi juuste kõrva sosistades.

Enda kunstilise külje arendamisele panid aluse Kevade Tänavas Kunstikool ning Tallinna Prantsuse Lütseum, mille ma lõpetasin 2003. aastal. Nende järjena tundus jätkata seda teed ja selles hakkas tugevat rolli mängima Tallinna Ülikooli kunstiosakond, kes mu lahkesti vastu võttis ning neli aastat oma treppe ja tube ühes õppejõududega vaevata lubas. Ühe neist neljast aastast veetsin ma Hispaanias Valencias. Ma polnud eal kohanud nii avatud ning hingestatud inimesi, kui seal. Kuigi seda on raske kirjeldada, mängib Valencia kogu oma kunstiarbastuse ja lõunamaise boheemlusega üsnagi tähtsat rolli minu teekonnal.

Peale ülikooli ja Valenciat pakkisin taaskord pikemaks ajaks kohvrid, kui ma sattusin

Prantsusmaa mereäärsele Marseille'sse. Linna, mis sobiks oma kultuuride paljususe ja värvidega mitmekesisuse etaloniks. Tema tänavad on tulvil arlekiinidest, nii kostüümidega kui kostüümideta, vabadest kunstnikest, nende galeriidest vaheldumisi kohvikutega ning entusiastlikest inimestest, kes ei karda eksida ega ennast väljendada. Pimestatuna Marseille omapäraselt unistuslikust ilust ning tema võimalustest ennast rakendada sai alguse minu kunstnikuolu. Marseille's leidsin lõpuks koha, kus panna kokku enda näitus, täpselt nii, kuidas süda soovis, oma väikeste, kuid hingelähedaste joonistustega, mis sündisid kirjeldamiseks hetki, milleni sõnad ei küündinud. Peale lühikest kodumaal veedetud suvekuud leidsin ma ennast selle tõsise Eesti reaalsuse eest põgenemas ühte Taani väikelinna keskkooli, olgugi, et selle peamiseks ajendiks oli pigem vältimatu ning lõputu kikk leida ennast kunstnikuna. Taani haaras eelkõige oma pealehakkamise ja põhjamaise korralikkusega, millest lausa voogas kindlust sisendavat puhtust ja kargust.

Uue Kunsti Muuseumis on mul au esitleda oma töid, mis tehtud nii Marseille's kui ka Taanis. Siinsel näitusel "Infinitimacy" esitatud tööd on sümbioos intiimsusest ning minu lõpumatult sügavast kiindumusest väärtustesse, millesse usun enim, olgu selleks kunst, muusika, sõbrad, armastus ja loomulikult need väikesed südame alt kõditavad hetked, mis löövad hingetõmbed õrnalt värelema. Kõige rohkem soovin, et minu pildid ärataksid vaatajas iseenda. Just selle, kes on natukene unarusse jäänud. Natuke naiivsust ja seda äratuntavat siirust, mida leiame tänapäeval vaid kõige pisematelt. Ma loodan, et inimesed suudavad ning julgevad rohkem pühenduda sellele, mis on tegelikult kõige tähtsam, et nad oskaksid leida aega kapinurka tolmama jäänud kirgede ja unistuste jaoks.

Isikunäitused

2009 märts, Uue Kunsti Muuseum, Pärnu

2009 jaanuar, Rahvusraamatukogu 6. korruse trepigalerii, Tallinn

2008 september, I Rahvusvaheline Täiskuu Luulefestival, Luhtre talu, Märjamaa

2008 juuni, raamatukogu Le Mots pour le dire, Marseille, Prantsusmaa

Kontakt

Pamela Peepson

www.flickr.com/photos/pamotel

Näitused avatud kuni 12.aprillini 2009.a.

Uue Kunsti Muuseum

Esplanaadi 10, Pärnu

tel: 4430 772

avatud iga päev 9-21.00